

Der er, før vi kom til Behandlingen af dette Lovforslag, fremkommet en Kritik af en højst ejendommelig Beskaffenhed af visse Bestemmelser i Lovforslaget. Det er et Spørgsmaal, som blev berørt i Landstinget paa en lettere Maade. Den højtærede Justitsminister gik nærmere ind derpaa, og jeg kan heller ikke undlade at dvæle ved denne højst besynderlige Kritik. Det er jo ikke mærkeligt, at et Lovforslag, der ikke blev vedtaget enstemmigt af Tinget, med Hensyn til Realiteten af en Del af de Bestemmelser, det indeholder, fremdeles møder Modstand fra den samme Side, fra hvilken Modstanden kom i Foraaret. Men det er højst besynderligt, at nogen har kunnet finde paa at forme og motivere den Modstand paa den Maade, her er sket.

Jeg sigter naturligvis til, hvad det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) udtalte ved Behandlingen af Forslaget til Beslutning af Folketinget den 2. Oktober. Jeg har ligeledes i Erindringen, at det ærede Medlem ved Finanslovens Behandling gentog den Sigtelse, han fremførte under Forhandlingen om Forslaget til Beslutning; men jeg har det ikke liggende for mig. Det, som foreligger for mig med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser under Finanslovens Behandling, er det samme som det, den højtærede Justitsminister hentydede til, og det var unægtelig en mere afdæmpet Form for Kritik, der her kom frem. Idet jeg bliver nødt til med en vis Skarphed og Energi at imødegaa, hvad det ærede Medlem har udtalt om, at der i dette Lovforslag skulde være Bestemmelser med Forbryderpræg, vil jeg dog begynde med at sige, at naar det ærede Medlem udtaler, at han ikke kræver, at de Spørgsmaal, som principielt have adskilt Partierne i denne store Reform, skulle genoptages, men at han altsaa ønsker, at vi skulde optage til Overvejelse enkelte Punkter indenfor Reformationen, saa er jeg personlig i høj Grad tilbøjelig til at stille mig imødekomende overfor denne Tanke, og det gjorde jo den højtærede Minister ogsaa. Jeg tror, den højtærede Minister endda i Realiteten staar det ærede Medlem noget nærmere, i alt Fald paa et enkelt af disse Punkter, end jeg gør. Men i det hele taget vil jeg sige, at Flertallet her ønsker ingenlunde paa Forhaand at udelukke en Drøftelse med det Mindretal, der var mod Loven, af Enkeltheder, som ligge indenfor den almindelige Ramme, indenfor den Begrænsning, som naturligt giver sig, naar man ikke vil flyde helt ud i det uviste. Saadanne Spørgsmaal om Detailler kunne

meget godt forhandles. Men man kan ikke være blind for, at naar der nu er naaet en Forstaaelse om en saa stor og betydningsfuld Reform, saa ville alle vi, der ere interesserede i denne Reform, paa det bestemteste fastholde, at vi ville have Reformationen, og vi ville ikke nu indlade os paa andre Ændringer end dem, som kunne glide igennem. Hvordan man saa nærmere kan faa Vished om det paa bestemt Maade, kunne vi senere faa Lejlighed til at drøfte. Jeg vil dog fremhæve, idet jeg i øvrigt ikke anser det for særlig hensigtsmæssigt at drøfte Spørgsmaalet om de enkelte Ændringer, at det ærede Medlem rigtignok i høj Grad har lagt Sten i Vejen ved den Maade, hvorpaa han anbefaler de Ændringer, som han ønsker skulde tages under fornyet Overvejelse.

Naar det ærede Medlem har udtalt, at der er Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som bære et aabenbart Præg af Forbryderen som deres Ophav, er det noget, som indsigtfulde Folk nærmest ere tilbøjelige til at smile ad og tage meget let paa. Men man maa erindre, at naar der er sket en saa alvorlig, en saa ulykkesvanger Begivenhed som den, der er foregaaet i dette Land, fremkommer der ganske naturlig en Panik, hvor mange ere tilbøjelige til at tage selv de dristigste Udslag af en vild Fantasi for gode Varer. Det er af den Grund, at jeg ligesom den højtærede Minister maa beskæftige mig en Del med disse Beskyldninger, som det ærede Medlem paa en for mig besynderlig Maade har fundet Anledning til at fremføre. Det er jo naturligvis ikke det ærede Medlems Mening, at Folketinget og Landstinget med Forsæt og Villie skulde have givet dette Lovforslag et aabenbart Forbryderpræg, men hvor urimeligt hele det Synspunkt er, som det ærede Medlem anlægger, fremgaar jo paa det allersoleklareste deraf, at han ikke engang, før han fremkom med Beskyldningerne mod de Bestemmelser, om hvilke han siger, at de have et aabenbart Præg af Forbryderen som deres Ophav, har undersøgt, om de stamme fra den forrige Justitsminister. Forholdet er jo det, at af de 5 Punkter, han kører op med, og som alle ere saadanne Punkter, som vi i Forvejen have haft oppe under Forhandlingerne, og som altsaa ikke kunne være undgaaede vor Opmærksomhed, er der to, som stamme fra Landstinget. Det kan dog ikke være det ærede Medlems Mening at betegne Landstinget som Forbrydere. Det gør han, hvis han fastholder sine Udtalelser om, at disse Bestemmelser aabenbart bære